

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17CoCsp/13/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124295992
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6124295992.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov JUDr. Dušana Ďuriana a JUDr. Ľubomíra Šablu, ako členov senátu, v spore žalobcu Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava – mestská časť Staré mesto, IČO: 35 831 154, zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava – mestská časť Staré mesto, IČO: 37 927 795 proti žalovanej A. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. C. XXXX/X, XXX XX D., o zaplatenie 4.631,98 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 10Csp/112/2024-224 z 5. marca 2025, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie v rozsudku sp. zn. 10Csp/112/2024 z 05. 03. 2025 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) žalobu žalobcu zamietol (I. výrok) a žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal (II. výrok).

1.1 V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa návrhom na vydanie platobného rozkazu doručeného Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 24. 04. 2024 domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 4.631,98 Eur spolu s príslušenstvom a náhrady trov konania. Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní vydal dňa 04. 06. 2024 platobný rozkaz sp. zn. 9Up/983/2024, ktorým vyhovel návrhu žalobcu v celom rozsahu. Platobný rozkaz sa žalovanej nepodarilo doručiť do vlastných rúk, preto bola vec postúpená so súhlasom žalobcu na príslušný súd, pričom platobný rozkaz sa ex lege zrušil a vec bola postúpená súdu prvej inštancie dňa 15. 10. 2024.

1.2 Z odôvodnenia napadnutého rozsudku ďalej vyplýva, že žalobca návrh na vydanie platobného rozkazu odôvodnil tým, že A., E., so sídlom F. G. X, XXX XX H., IČO: XX XXX XXX (ďalej len „banka“ alebo „právny predchodca žalobcu“, eventuálne „postupca“) uzatvorila so žalovanou dňa 03. 11. 2020 Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „A. I.“ pod č. XXXXXXXXXXXX a reg. číslom XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bol záväzok banky poskytnúť žalovanej spotrebiteľský úver na refinancovanie vo výške 5.000,- Eur a záväzok žalovanej poskytnutý úver spolu s príslušenstvom splácať v 60 mesačných splátkach vo výške 129,12 Eur vrátane poistného; so splatnosťou prvej splátky 18. 11. 2020 a s termínom konečnej splatnosti úveru k 18. 11. 2025 (ďalej len „zmluva o úvere“). Banka poskytla na základe zmluvy o úvere žalovanej peňažné prostriedky a svoj záväzok splnila. Žalovaná však v rozpore so zmluvnými dojednaniami zmluvy o úvere záväzok uhrádzať pravidelné mesačné splátky neplnila riadne a včas, preto právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na úhradu omeškaných úverových splátok s upozornením na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru z dôvodu neplatenia. Nakoľko žalovaná napriek písomnej výzve svoj dlh z titulu omeškaných úverových splátok nezaplatila, právny predchodca žalobcu v súlade so zmluvnými dojednaniami zmluvy o úvere

a v súlade so Všeobecnými obchodnými podmienkami vyhlásil ku dňu 12. 09. 2021 predčasnú splatnosť úveru. Následne banka na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 14. 02. 2020 uzavretej medzi A., E., ako postupcom, a Intrum Slovakia s.r.o., ako postupníkom, postúpila dňa 08. 06. 2023 na žalobcu pohľadávku žalovanej zo zmluvy o úvere (ďalej len „zmluva o postúpení pohľadávok“). Žalobca si voči žalovanej uplatnil časť postúpeného nároku vo výške nesplatenej dlžnej istiny úveru vo výške 4.631,98 Eur a príslušenstvo, ktoré žalovaná napriek predžalobnej upomienke nezaplatila.

1.3 Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie právne posúdil vec (okrem iného) podľa § 37, § 39, § 52, § 524, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere (ďalej len „OZ“); § 1, § 2, § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere (ďalej len „ZoSÚ“); § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoB“); § 255, § 262 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

1.4 Súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol pre nedostatok jeho aktívnej vecnej legitímácie. Súd prvej inštancie vychádzal z premisy, že zmluva o úvere je zmluvu spotrebiteľskou podľa § 52 a nasl. OZ, preto na vec aplikoval relevantné ustanovenia OZ a keďže úver bol zároveň spotrebiteľským, tak aj relevantné ustanovenia ZoSÚ. V konaní nebolo sporné a vyplýva to aj z vykonaného dokazovania, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej peňažné prostriedky v sume 5.000,- Eur dňa 03. 11. 2020. Žalovaná svoju povinnosť splnila len sčasti, zaplatila 7 splátok po 129,12 Eur a 8. splátku vo výške 78,11 Eur. Súd prvej inštancie sa zamerl na posúdenie splnenia podmienok pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a posúdenie toho, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu, keďže žalobca sa v konaní domáha zaplataenia žalovanej sumy pre nesplnenie povinnosti žalovanej plniť dlh vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, pričom úver žalovanej banka predčasne zosplatnila a právny predchodca žalobcu na žalobcu postúpil pohľadávku voči žalovanej zo zmluvy o úvere pred konečným termínom splatnosti úveru. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že banka nevyhlásila predčasnú splatnosť úveru platne. V prejednávanej veci mal súd prvej inštancie za preukázané, že právny predchodca žalobcu výzvou zo dňa 29. 07. 2021 oznámil žalovanej, že dlžná pohľadávka banky z úverovej zmluvy je v sume 392,05 Eur a vyzval žalovanú na okamžité zaplataenie dlžnej sumy, inak bude požadovať, aby žalovaná vrátila poskytnutú sumu úveru s príslušenstvom pred dátum splatnosti dohodnutým v zmluve o úvere. Následne listom z 13. 09. 2021 v dôsledku omeškania s úhradou záväzkov žalovanej vyplývajúcich zo zmluvy o úvere banka vyzvala žalovanú k splateniu celého zostatku úveru s príslušenstvom s tým, že dlžná čiastka predstavuje sumu 4.997,90 Eur, ktorú má žalovaná zaplatiť v lehote 7 dní od doručenia výzvy. Vo vzťahu k výzve podľa § 53 ods. 9 OZ súd prvej inštancie uviedol, že výzva pred zosplatnením musí byť dostatočne určitá, čo znamená, že z nej musí byť zrejmé, pre nezaplataenie ktorej splátky má dôjsť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Z právnych úkonov podľa § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ musí byť jednoznačné vo vzťahu ku ktorej splátke výzva a zosplatnenie smeruje. Nie je žiadny racionálny dôvod, aby tento dôležitý údaj nebol obsiahnutý aspoň v jednej notifikácii veriteľa (banky). Ak žalobca vo svojom vyjadrení doručenom súdu prvej inštancie dňa 31. 01. 2025 uviedol, že k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru došlo pre nezaplataenie splátky splatnej dňa 18. 05. 2021, tak nie je dôvod, prečo táto splátka nemohla byť označená aj vo výzve na zaplataenie a v oznámení o zosplatnení dlhu tak, aby bola táto skutočnosť zrejmá aj žalovanej. Spotrebiteľovi (žalovanej) totiž musí byť z výzvy a oznámenia o zosplatnení jednoznačne určiteľné, zrejmé, pre nezaplataenie ktorej splátky veriteľ dlh chce zosplatniť. V tomto smere súd prvej inštancie skonštatoval, že z upomienky zo dňa 29. 07. 2021 (§ 53 ods. 9 OZ) ani z výzvy na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 13. 09. 2021 (§ 565 OZ) nevyplýva, pre ktorú splátku, kedy a v akej výške sa žalovaná dostala do omeškania, resp. vo vzťahu ku ktorej nezaplataenej splátke malo dôjsť k zosplatneniu úveru. Keďže táto podstatná náležitosť v uvedených právnych úkonoch právneho predchodcu žalobcu absentuje, jedná sa o neurčité a nezrozumiteľné právne úkony, ktoré neboli uskutočnené v súlade so zákonom (§ 37 ods. 1 OZ), v dôsledku čoho nedošlo k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru právnym predchodcom žalobcu. Súd prvej inštancie podporne poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/2/2023 a sp. zn. 6Cdo/15/2023, ako aj rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14CoCsp/9/2024 a sp. zn. 11CoCsp/29/2024. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie nadviazal, že v prejednávanej veci došlo k postúpeniu pohľadávky voči žalovanej na žalobcu bez toho, aby bola pohľadávka splatnou, čo v zmysle § 17 ods. 1 ZoSÚ v spojení s § 39 OZ zakladá neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok, a teda nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Vo vzťahu k neplatnému postúpeniu pohľadávky zo spotrebiteľského úveru súd prvej inštancie podporne poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16CoCsp/8/2021.

1.5 O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle zásady úspechu (§ 255 CSP) tak, že nárok na náhradu trov konania žalovanej nepriznal, pretože podľa obsahu spisu žiadne trovy žalovanej preukázateľne nevznikli.

2. Žalobca v odvolaní proti napadnutému rozsudku za použitia odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP vyjadril nesúhlas s napadnutým rozsudkom a uviedol, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania prijal nesprávne právne závery. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že zaviazže žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 4.631,98 Eur s príslušenstvom. Zároveň žiadal priznať nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2.1 Žalobca v podanom odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie výzvu na zaplatenie omeškaných splátok s upozornením na zosplatnenie (§ 53 ods. 9 OZ) označenú ako „predžalobná upomienka“ považoval za neplatný právny úkon pre neuvedenie splátky, s ktorou bola žalovaná viac ako tri mesiace v omeškaní. Uvedený právny názor súdu prvej inštancie označil žalobca za nesprávny. Dôvodil, že zákon neustanovil za podmienku pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru uvedenie splátky, pre ktorú veriteľ pristúpil k zosplatneniu. Pri „zosplatňovacej“ výzve zákon jasne vymedzuje, pre ktorú splátku môže veriteľ splatnosť úveru vyhlásiť. Vo veci bolo preukázané, že právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 OZ uhradiť dlžnú sumu s tým, že v opačnom prípade je oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru došlo dňa 13. 09. 2021, pričom právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej zostatok úveru vrátane príslušenstva. Z výpisu z účtu žalovanej bolo preukázané, že ku dňu vystavenia predžalobnej upomienky bola žalovaná v omeškaní s úhradou troch splátok úveru. Právny predchodca žalobcu tak postupoval v súlade s ustanoveniami § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ, zosplatnil dňa 13. 09. 2021, a to pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 18. 05. 2021, čo žalovaná ani len nepoprela. Právny predchodca žalobcu tak podľa názoru žalobcu zosplatnil v súlade so zákonom. Žalobca podporne poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5CoCsp/62/2022 a Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12CoCsp/25/2021. Zároveň žalobca zdôraznil, že pokiaľ ide o vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, zákon neukladá žiadne ďalšie podmienky pokiaľ ide o formu, a teda neuvedenie splátky, pre ktorú k zosplatneniu došlo, nemôže mať za následok neplatnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Podporne poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/123/2022. K postúpeniu pohľadávky tak podľa názoru žalobcu došlo v súlade s ustanovením § 17 ods. 1 písm. a) ZoSÚ, čím je daná jeho aktívna vecná legitímácia v spore. Opakovane dodal, že pri výklade právnych úkonov a ich posudzovaní z pohľadu nárokov na ich platnosť je nevyhnutné brať na zreteľ ústavný príkaz preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu a dôvody neplatnosti nerozširovať nad rámec zákonom uvedených prípadoch (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 242/2007 a sp. zn. I. ÚS 640/2014). Podľa názoru žalobca je zrejmé, že súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní vyššie uvedenou zásadou neriadil.

3. Žalovaná vyjadrenie k odvolaniu nepodalala.

4. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalobcu podľa § 34 ods. 1 CSP, preskúmal vec v celom rozsahu, z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 CSP a mimo nich v rozsahu väd týkajúcich sa procesných podmienok v zmysle § 380 ods. 2 CSP, ktoré vady nezistil, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP z dôvodu nenaplnenia zákonných podmienok pre jeho nariadenie a napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil, pretože je vecne správny.

5. Odvolací súd vzhľadom na obsah spisového materiálu, ako aj dôvody odvolania konštatuje, že súd prvej inštancie vo veci na základe vykonaného dokazovania zistil skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje.

V zmysle ustanovenia § 383 CSP je odvolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, odvolací súd preto pri rozhodovaní vychádzal zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stav; procesné predpoklady doplňovať alebo zopakovať dokazovanie zo strany odvolacieho súdu naplnené neboli.

6. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (§ 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania (§ 380 ods. 1 CSP). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu, preto odvolací súd preskúmal

napadnutý rozsudok v rozsahu viazanosti odvolania a jeho dôvodmi. Ne/dostatok procesných podmienok skúma odvolací súd ex offio (§ 380 ods. 2 CSP).

7. Žalobca namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie.

7.1 Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybou aplikácie práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny, t. j. náležitý právny predpisov alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávneho ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových zistení vyvodil nesprávne právne závery.

8. Odvolací súd úvodom konštatuje, že žalobca v odvolaní nespochybňoval, resp. nenapadol právny záver súdu prvej inštancie o tom, že zmluva o úvere, uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom a žalovanou ako dlžníčkou, je s prihliadnutím na charakter zmluvných strán zmluvou spotrebiteľskou, v dôsledku čoho je na daný spor potrebné aplikovať relevantné ustanovenia OZ a že poskytnutý úver bol úverom spotrebiteľským, preto na vec bolo potrebné aplikovať relevantné ustanovenia ZoSÚ. Odvolací súd tak z uvedeného právneho záveru súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o odvolaní vychádzal a nepodrobil ho odvolaciemu prieskumu. Odvolací súd len pre úplnosť dodáva, že zmluva o úvere je zmluvou o spotrebiteľskom (splátkovom) úvere (§ 1 ods. 1, § 2 písm. d/ ZoSÚ), na základe ktorej bol žalovanej, spotrebiteľke, právnym predchodcom žalobcu, v postavení dodávateľa (veriteľa; § 2 písm. a/, b/ ZoSÚ), poskytnutý spotrebiteľský úver (§ 1 ods. 2 ZoSÚ).

9. Žalobca v podanom odvolaní namietal (ne)správnosť záverov súdu prvej inštancie o neplatnosti mimoriadneho zosplatnenia. Uviedol, že záver súdu prvej inštancie o tom, že vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ, resp. úkone podľa § 565 OZ, musí byť špecifikovaná (konkretizovaná) splátka, pre ktorú veriteľ mieni zosplatniť (alebo zosplatňuje) spotrebiteľský úver, nie je správny. Povinnosť veriteľa konkretizovať splátku, pre ktorú mieni zosplatniť, resp. zosplatňuje, nevyplýva zo zákona. Z vykonaného dokazovania pritom jednoznačne podľa názoru žalobcu vyplýva, že jeho právny predchodca postupoval v súlade so zákonom a úver zosplatnil platne. Odvolací súd sa stotožňuje s odvolacou argumentáciou žalobcu, že zákon explicitne neustanovuje za podmienku platnosti výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ alebo úkonu zosplatnenia (§ 565 OZ) požiadavku konkretizácie splátky, pre ktorú mieni veriteľ zosplatniť spotrebiteľský úver alebo pre ktorú spotrebiteľský úver zosplatňuje. Napriek tomu odvolací súd nezistil nesprávne právne posúdenie súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie aplikoval príslušné právne predpisy na zistený skutkový stav, tie aj správne interpretoval a dospel na základe zisteného skutkového stavu k správny právny záverom.

10. Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 289/2017 z 21. 11. 2017 má súd poznať vlastnú judikatúru, t. j. aj rozhodnutia iných sudcov (resp. senátov) toho istého súdu, a tieto rozhodnutia zohľadniť bez toho, či na ňu samotné strany sporu poukazujú. Naopak, postoj všeobecných súdov vyznačujú sa odlišnosťou prístupu k prejednávaným veciam, ktoré sú v podstate identické, bez toho, aby svoj odklon odôvodnili, je prejavom svojvôle, ktorá odporuje základnému princípu materiálneho právneho štátu. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/3/2023 z 29. 05. 2024 vyplýva, že poznanie judikatúry vlastného súdu neznamená povinnosť iného senátu prevziať názor vyslovený iným senátom, ak sa s ním nestotožňuje, iba povinnosť svoj odklon odôvodniť.

11. S poukazom na uvedené odvolací súd považuje za nutné poukázať na skutočnosť, že ohľadne otázky potreby špecifikácie splátky v hmotnoprávnom úkone veriteľa podľa § 53 ods. 9 OZ (výzva pred vyhlásením predčasnej splatnosti úveru) alebo § 565 OZ (vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru), ako podmienky platnosti uvedených úkonov a celkovo procesu zosplatnenia, donedávna existovala zjavná dvojkolajnosť (odlišnosť) prezentovaných právnych názorov. V tomto smere teda odvolací súd konštatuje, že pozná rozhodovacie činnosť vlastného súdu a je oboznámený s tým, že k otázke náležitosti úkonov podľa § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ zaujali senáty Krajského súdu v Banskej Bystrici rôzny názor. Odvolací súd príkladom poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14CoCsp/9/2024, na ktorý poukázal aj súd prvej inštancie, v ktorom senát 14Co s prihliadnutím na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/2/2023 vyslovil názor že ak v oznámení o mimoriadne zosplatnení úveru nie je explicitne špecifikovaná splátka, pre ktorú veriteľ dlh zosplatnil, jedná sa o absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 odôvodňujúc ho dôležitosťou informácie spotrebiteľa, pre ktorú splátku došlo k aktivácii mimoriadneho zosplatnenia dlhu, aby tejto informácii mohol prispôsobiť svoju ekonomicko-právnu interakciu. Obdobný názor vyjadril senát 6Cdo

v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/15/2023 z 25. 09. 2024. Tam dovolací súd v rámci posudzovania odklonu v rozhodnutí súdov nižšej inštancie od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri riešení (ne)platnosti úkonov veriteľa realizovaných v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 OZ, skonštatoval, že ak oznámenie podľa § 53 ods. 9 OZ obsahovalo len oznámenie výšky dlžnej sumy, nie však označenie konkrétnej splátky, s ktorou bol dlžník v omeškaní, zosplatnenie úveru je neplatné. Dovolací súd odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/197/2022 a rozhodnutie sp. zn. 5Cdo/2/2024 prezentujúce rovnaký názor, že pre platný právny úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh.

11.1 Na rozdiel od senátu 14Co Krajského súdu v Banskej Bystrici, senát 17Co už v rozhodnutí sp. zn. 17CoCsp/7/2023 z 24. 10. 2023 (aj v rozhodnutí sp. zn. 17CoCsp/30/2024) vyslovil názor, že zo zákonnej dikcie ustanovenia § 53 ods. 9 OZ nevyplýva povinnosť veriteľa vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ špecifikovať splátku, pre ktorú mieni uplatniť právo podľa § 565 OZ, nakoľko za použitia zákonných ustanovení § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ je takáto splátka určiteľná. Pre posúdenie platnosti a účinného zosplatnenia je podľa názoru odvolacieho súdu vyslovenom v rozhodnutí sp. zn. 17CoCsp/7/2023 dôležité zistenie, s ktorou splátkou bol dlžník v omeškaní a na základe takéhoto zistenia je možné ustáliť, či boli splnené podmienky podľa § 53 ods. 9 OZ a či bol úver zosplatnený v časovom limite vyplývajúcom z úpravy v § 565 OZ. Nadväzujúc na uvedené rozhodnutie, Senát 17Co Krajského súdu v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 17CoCsp/25/2024 z 22. 01. 2025 vyjadril názor, že ak je úkon veriteľa podľa § 53 ods. 9 OZ dostatočne určitý a zrozumiteľný a spotrebiteľ dokáže z textu takéhoto oznámenia zistiť, ktoré splátky eviduje veriteľ ako nezaplatené a kedy vzniká a zaniká veriteľovi právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 565 OZ, nemôže sa úkon oznámenia o možnosti zosplatnenia považovať za neplatný podľa § 37 OZ len z dôvodu absencie textu v znení, že: „pre omeškanie splátky splatnej X/XY mienim zosplatniť úver.“

11.2 Senát 17Co Krajského súdu v Banskej Bystrici podporne v rozhodnutí sp. zn. 17CoCsp/25/2024 poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30. 01. 2024, v ktorom senát 1Cdo skonštatoval, že špecifikácia (konkretizácia) splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu, nie je podmienkou platnosti predčasného zosplatneniu dlhu. Žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatnení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá. V danom rozhodnutí dovolací súd považoval za vhodné uviesť, že pokiaľ sa vykonaným dokazovaním nepreukáže opak, treba vychádzať z princípu racionálneho správania účastníkov zmluvných vzťahov, ktorí konajú v súlade so zákonom, a teda vzhľadom na ustanovenie § 565 OZ je potrebné predpokladať, že zosplatnenie bolo vyvolané tou splátkou, ktorá bola v čase zosplatnenia tri mesiace po splatnosti. Totožný názor k otázke náležitostí výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ zaujal Krajský súd v Banskej Bystrici aj v rozhodnutí sp. zn. 13CoCsp/10/2023.

12. Nadväzujúc na uvedené odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/152/2022 z 13. 02. 2025, ktoré podľa názoru odvolacieho súdu dáva priamu odpoveď na žalobcom v podanom odvolaní namietaný právny názor súdu prvej inštancie o neplatnosti zosplatnenia pre neurčitosť (§ 37 ods. 1 OZ) úkonov jeho právneho predchodcu podľa § 53 ods. 9 OZ, resp. § 565 OZ. O dovolaní v danej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol až po tom, čo odvolací súd rozhodol vo veci vedenej na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 17CoCsp/25/2024. O právnom názore vyjadrenom v predmetnom rozhodnutí teda vec prejednávajúci senát odvolacieho súdu v čase rozhodovania o odvolaní vo veci vedenej na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 17CoCsp/25/2024 nemal (a nemohol mať) vedomosť.

12.1 Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že súd nižšej inštancie vyhlásil predčasné zosplatnenie úveru zo strany veriteľa vo vzťahu k spotrebiteľovi za neplatné pre neuvedenie konkrétnej splátky, pre omeškania s ktorou došlo k vyhláseniu splatnosti celého dlhu. Dovolateľ v danom prípade uplatnil dovolanie podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, teda že rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, záviselo od vyriešenia otázky, ktorá v rozhodovacej praxi ešte nebola vyriešená. Dovolací súd v predmetnom rozhodnutí uviedol, že prvé tri otázky sa týkali záveru odvolacieho súdu o nutnosti určenia konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ mieni požadovať zaplatenie celej pohľadávky či už v jeho upozornení na možnosť postupu podľa § 565 OZ alebo v samotnom vyhlásení mimoriadnej splatnosti, kde dovolateľka mala za to, že z ustanovení použitých odvolacím súdom ani iných ustanovení nemožno vyvodiť náležitosť spomínaných právnych úkonov vyžadovaných odvolacím súdom (konkretizáciu splátky), a preto ani jej neuvedenie nejde sankcionovať neplatnosťou. Odvolací súd zdôrazňuje, že dovolací súd v predmetnom rozhodnutí nekonštatoval, že išlo o otázku, ktorá už bola v minulosti v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu

vyriešená. Vo vzťahu k prvej trojici otázok dovolateľky z dovolania, ktoré ako dovolací sú uviedol, boli v skutočnosti otázkou jednou, a ktorých podstatou s výnimkou naviazania na jednotlivé úkony v procese zosplatňovania úveru je, či žiadosť o jednorazové splatenie a/alebo upozornenie musí obsahovať aj identifikáciu splátky, pre omeškanie s ktorou má dôjsť k strate zodpovedajúcej výhody, najvyšší súd uviedol, že: „Vo vzťahu k prvému z uvádzaných aspektov (...) totiž platí, že ak právo veriteľa žiadať o zaplatenej celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky môže zmluvný partner spotrebiteľa využiť najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky (kde inak špeciálna úprava z ustanovenia § 53 ods. 9 OZ spôsobuje v drivej väčšine prípadov vrátane všetkých dojednaní o splátkach s mesačnou a kratšou frekvenciou nepoužiteľnosť všeobecnej úpravy z § 565 vety druhej OZ o možnosti použitia práva veriteľom najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky) a takému využitiu má (musí) predchádzať upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie práva v lehote nie kratšej ako 15 dní; bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch v zákone ustanovených lehôt). Na právny úkon nekonkretizujúci splátku preto je dôvod nazerať ako na úkon zákon obchádzajúci (nakolko napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť jej absencia spôsobuje nedodržanie účely úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich zvýšenej ochrane spotrebiteľa) a i nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou (či už podľa § 39 alebo § 37 ods. 1 OZ).“.

12.2 Z uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu podľa názoru odvolacieho súdu celkom jednoznačne vyplýva, že zákon explicitne neustanovuje veriteľovi povinnosť konkretizovať spotrebiteľovi splátku, pre ktorú mieni zosplatniť alebo zosplatňuje. Najvyšší súd napriek tomu s prihliadnutím na potrebu zvýšenej ochrany spotrebiteľa, ako slabšej strany, prijal záver, že jednostranné adresné hmotnoprávne úkony veriteľa podľa § 53 ods. 9 OZ a/alebo § 565 OZ musia obsahovať konkretizáciu splátky, pre ktorú mieni veriteľ zosplatniť, a to pod sankciou ich absolútnej neplatnosti, pretože pokiaľ veriteľ nekonkretizuje v predmetných hmotnoprávných úkonoch splátku, pre ktorú mieni zosplatniť, resp. zosplatňuje, obchádza zákon (§ 39 OZ) a tieto úkony nie sú ani dostatočne určité (§ 37 ods. 1 OZ).

12.3 Nemenej dôležitou je skutočnosť známa odvolaciemu súdu z oznámenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, že na zasadnutí občianskoprávného kolégia najvyššieho súdu uskutočneného dňa 04. 06. 2025 bol na podklade rozhodnutia sp. zn. 6Cdo/152/2022 prijatý judikát, v čase rozhodovania odvolacieho súdu nepublikovaný, ktorého právna veta znie: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 OZ).

13. Odvolací súd pod vplyvom právneho názoru vyjadreného v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/152/2022 musel ustúpiť od názoru vyjadreného v rozhodnutiach Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoCsp/7/2023, sp. zn. 17CoCsp/25/2024, sp. zn. 17CoCsp/30/2024 a sp. zn. 13CoCsp/10/2023. V tomto smere je potrebné zdôrazniť, že zmena právneho názoru ohľadne problematiky, ktorú súd už v minulosti riešil a posúdil odlišne, nepredstavuje podľa názoru odvolacieho súdu porušenie princípu právnej istoty a princípu materiálneho právneho štátu, pokiaľ odklon súd riadne odôvodní. Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 449/2024 z 24. 09. 2024 uviedol, že nový (judikatúrou nanovo, prípadne inak formulovaný) právny názor sa aplikuje aj do minulosti (retrospektívne). Vychádza sa z prevažujúceho prístupu, že súd právo netvorí, ale iba nachádza. Pokiaľ dôjde k zmene judikatúry bez zmeny právnej normy, nejde o zmenu právneho pravidla; ide o tú istú normu, iba je nanovo vyjadrený jej obsah. Z toho vyplýva, že účinky zmeny judikatúry nemožno obmedziť len do budúcnosti. Súd, ktorý rozhoduje po zmene judikatúry, nemôže vedome aplikovať nesprávny, judikatúrou už prekonaný názor. Nový právny názor je vzhľadom na to potrebné aplikovať aj na všetky už prebiehajúce konania. Tým sa prípustné retrospektívne pôsobenie zmeny judikatúry líši od neprípustného retroaktívneho pôsobenia právnych noriem. Odvolací súd si je vedomý toho, že nepublikované rozhodnutie najvyššieho súdu nie je judikátom a nezakladá ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít v zmysle čl. 3 CSP. Ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (dovolacieho súdu) treba (okrem iného) totiž rozumieť stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (pozri sp. zn. 6Cdo/29/2017, R č. 71/2018).

13.1 Vec prejednávajúci senát však poukazuje na to, že osobitný proces, výsledkom ktorého je prijatie niektorého judikátu kolégiom najvyššieho súdu priznáva takto publikovanému rozhodnutiu osobitný význam. Výklad, ktorý sa podáva v publikovanom judikáte, nie je právne (de iure) záväzný, fakticky (de

facto) má ale vysokú vecnú autoritu. I keď judikatúra najvyššieho súdu nie je formálne záväzná, ipso iure má normatívnu silu. Rozdiel medzi rozhodnutím nepublikovaným v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutím súdov Slovenskej republiky (ďalej aj „Zbierka“) a rozhodnutím, ktoré bolo na podklade zákonom určenej procedúry navrhovania a schvaľovania osobitným orgánom najvyššieho súdu uverejnené v Zbierke je, že nepublikované rozhodnutia spravidla vyjadruje názor členov senátu najvyššieho súdu v individuálne ním prejednávanej veci, kdežto publikované rozhodnutie (judikát) predstavuje zovšeobecňujúci názor (relevantnej väčšiny) členov kolégia najvyššieho súdu, ktoré vždy tvorí viacero senátov (pozri sp. zn. 7Cdo/108/2023).

13.2 V kontexte uvedeného odvolací súd uvádza, že podstatný rozdiel medzi publikovaným a nepublikovaným rozhodnutím najvyššieho súdu je teda najmä to, že na rozdiel od nepublikovaného rozhodnutia, publikované rozhodnutie najvyššieho súdu (judikát) predstavuje väčšinový právny názor (členov) kolégia najvyššieho súdu. V čase rozhodovania odvolacieho súdu rozhodnutie sp. zn. 6Cdo/152/2022 ešte publikované nebolo, predsa možno mať za to, že ohľadne (právnej) otázky potreby konkretizácie splátky v úkone zosplatnenia, z hľadiska platnosti úkonov podľa § 53 ods. 9 OZ a/alebo § 565 OZ už existuje ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít, keďže bolo občianskoprávnym kolégiom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky navrhnuté na uverejnenie v Zbierke. Nestalo sa tak len z dôvodu plynutia lehôt na vyhotovenie (tlač) Zbierky. Za dôležitú skutočnosť odvolací súd považuje, že toto rozhodnutie poskytuje explicitnú odpoveď na otázku, či absencia konkretizácie splátky v hmotnoprávnom úkone veriteľa podľa § 53 ods. 9 OZ a/alebo § 565 OZ spôsobuje absolútnu neplatnosť úkonu zosplatnenia pre neurčitost' (§ 37 ods. 1) týchto úkonov, keďže na uvedenom skutkovom zistení (o absencii špecifikácie splátky) založil súd prvej inštancie svoj právny záver o tom, že právny predchodca žalobcu vyhlásil predčasnú splatnosť úveru vo vzťahu k žalovanej neplatne. Nezanedbateľnou je tiež podobnosť (že veriteľ nekonkretizoval splátku) skutkového stavu zisteného súdom nižšej inštancie vo veci, ktorú Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal a rozhodol pod sp. zn. 6Cdo/152/2022 v porovnaní so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie v danom spore.

14. Relevantné skutkové zistenia súdu prvej inštancie a skutkový stav, z ktorého v súlade s ustanovením § 383 CSP vychádzal aj odvolací súd, je možné zhrnúť nasledovne: V konaní nebolo sporné a zároveň to vyplýva aj z vykonaného dokazovania, že právny predchodca žalobcu, veriteľ, poskytol žalovanej, spotrebiteľke, na základe zmluvy o úvere spotrebiteľský úver vo výške 5.000,- Eur na refinancovanie, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať v 60 pravidelných mesačných splátkach; s termínom prvej splátky zročnej dňa 18. 11. 2020 a s termínom konečnej splatnosti úveru dňa 18. 11. 2025, že banka svoj záväzok zo zmluvy o úvere splnila, peňažné prostriedky žalovanej poskytla, avšak žalovaná splnila svoj záväzok len sčasti – zaplatila 7 splátok v plnej výške, 8. iba v sume 78,11 Eur a následne prestala plniť. Banka preto výzvou zo dňa 29. 07. 2021 (§ 53 ods. 9) žiadala žalovanú, aby uhradila dlžnú sumu vo výške 392,05 Eur a upozornila ju na možnosť zosplatnenia úveru v prípade, že omeškaný dlh žalovaná nezaplatí. Z vykonaného dokazovania aj podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že vo výzve podľa § 53 ods. 9 absentuje špecifikácia splatnej splátky, s ktorou sa žalovaná dostala do omeškania, pre ktorú právny predchodca žalobcu mienil zosplatiť (spotrebiteľský) úver žalovanej. Žalobca neskôr v konaní na výzvu súdu prvej inštancie vo vyjadrení uviedol, že išlo o splátku zročnú dňa 18. 05. 2021. Keďže žalovaná na výzvu právneho predchodcu žalobcu nereagovala, omeškaný dlh nesplátila, tak banka uplatnila svoje právo vyplývajúce zo zmluvy o úvere, vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru (§ 565 OZ). Z vykonaného dokazovania vyplýva, že ani v oznámení o zosplatnení z 13. 09. 2021 nie je konkretizovaná splátka, pre ktorú banka zosplatiť úver žalovanej, t. j. splátka zročná ku dňu 18. 05. 2021. V konaní nebolo sporné, že banka postúpila na žalobcu pohľadávku voči žalovanej zo zmluvy o úvere pred termínom konečnej splatnosti úveru. Uvedené skutkové závery súdu prvej inštancie žalobca v podanom odvolaní nenapádal ako nesprávne.

15. Vychádzajúc z vyššie uvedeného skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie a právneho názoru vyjadreného v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/152/2022 z 13. 02. 2025 má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel k správne právne záveru ohľadne absolútnej neplatnosti hmotnoprávných úkonov právneho predchodcu žalobcu podľa § 53 ods. 9 OZ a/alebo § 565 OZ, a to pre ich neurčitost' (§ 37 ods. 1 OZ). Banka preto aj podľa názoru odvolacieho súdu vyhlásila predčasnú splatnosť úveru vo vzťahu k žalovanej neplatne. Správnymi sú aj nadväzujúce právne závery súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie správne uviedol, že v zmysle ustanovenia § 17 ods. 1 ZoSÚ v spojení s ustanovením § 92 ods. 2 ZoB mohla banka postúpiť (celú) pohľadávku voči žalovanej na žalobcu buď po termíne konečnej splatnosti úveru, alebo pred termínom konečnej

splatnosti úveru, ak banka platne a účinne vyhlásila predčasnú splatnosť úveru. Keďže banka postúpila pohľadávku zo zmluvy o úvere na žalobcu pred termínom konečnej splatnosti a predčasnú splatnosť úveru vyhlásila neplatne, tak zmluva o postúpení pohľadávok je absolútne neplatným právnym úkonom, keďže odporuje zákonu (§ 17 ZoSÚ v spojení s § 39 OZ). Žalobca preto nie je v konaní aktívne vecne legitímovaným, nie je nositeľom subjektívneho práva, ktoré žalobou uplatňuje v danom sporovom konaní. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že súd skúma (ne)dostatok vecnej legitímácie aj bez návrhu, z úradnej povinnosti bez ohľadu na to, či jej nedostatok strana sporu namieta, keďže preskúmavanie vecnej legitímácie a skutočností s ňou súvisiacich, je imanentnou súčasťou každého súdneho konania (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/205/2009). Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu vedie vždy k zamietnutiu žaloby.

16. K argumentácii žalobcu, že súd prvej inštancie sa neriadil ústavným príkazom preferencie platnosti právnych úkonov, odvolací súd len okrajovo uvádza, že s predmetnou odvolacou argumentáciou žalobcu nesúhlasí. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. I. ÚS 640/2014 z 01. 04. 2015 uviedol, že: „Preferencia výkladu uchovávaného právny úkon v platnosti kladie vysoké nároky aj na odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktorým sa právny úkon vyhlasuje za neplatný. Z takého rozhodnutia musí byť najmä dostatočne zrejmé, z akého právneho dôvodu má neplatnosť vyplývať, či porušenie danej právnej normy skutočne vedie k neplatnosti právneho úkonu a aké skutkové zistenia preukazujú naplnenie predpokladov právnej normy, z ktorej vyplýva neplatnosť právneho úkonu.“. Odvolací súd konštatuje, že žalobca v podanom odvolaní nenamietal nedostatky odôvodnenia napadnutého rozsudku, resp. tzv. nepreskúmateľnosť, ani len uplatnením odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Napriek tomu odvolací súd uvádza, že má za to, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku jasne a zrozumiteľne uviedol dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Z napadnutého rozsudku je zrejmé, z ktorých skutkových zistení súd prvej inštancie vychádzal pri ustálení právneho záveru o neplatnosti úkonu mimoriadneho zosplatnenia, t. j. absencia konkretizácie splátky v úkone právneho predchodcu žalobcu podľa § 53 ods. 9 OZ a/alebo úkone podľa § 565 OZ. Žalobca uvedený skutkový záver súdu prvej inštancie v podanom odvolaní nespochybňoval. Z hľadiska dôvodov neplatnosti týchto právnych úkonov pre ich neurčitost', súd prvej inštancie poukázal na relevantné ustanovenie právneho predpisu, t. j. § 37 ods. 1 OZ a tiež (vyčerpávajúco) zdôvodnil v napadnutom rozsudku, z akého dôvodu považuje predmetné úkony veriteľa za neplatné, pričom poukázal aj na relevantné rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Podľa názoru odvolacieho súdu preto nemožno mať za to, že súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s ústavným príkazom preferencie platnosti právnych úkonov, keď záver o neplatnosti právnych úkonov právneho predchodcu žalobcu primerane zdôvodnil a tento právny záver prijal na základe vykonaného a vyhodnoteného dokazovania, t. j. zisteného skutkového stavu, ktorý navyše žalobca v podanom odvolaní, ako ani nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, nespochybňoval, nenapádal.

17. Vzhľadom na uvedené je napadnutý rozsudok v I. výroku o zamietnutí žaloby vecne správny, žalobcom uplatnená námietka podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP nie je dôvodná, preto odvolací súd napadnutý rozsudok v I. výroku o zamietnutí žaloby v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

18. Odvolací súd preskúmal aj od výroku vo veci samej závislý II. výrok napadnutého rozsudku o trovách prvoinštančného konania. Žalovaná bola v prvoinštančnom konaní úspešnou stranou, a to v celom rozsahu, nakoľko súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu v celom rozsahu. Žalovanej však v spore žiadne preukázateľné a účelne vynaložené výdavky (trovy) nevznikli, nevyplyvajú ani z obsahu predloženého spisu. Súd prvej inštancie preto nárok na náhradu trov prvoinštančného konania žalovanej nepriznal. Odvolací súd s uvedeným názorom súdu prvej inštancie stotožňuje, závislý II. výrok napadnutého rozsudku preto ako vecne správny potvrdil v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP.

19. Odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP o nároku strán sporu na náhradu trov odvolacieho konania tak, že žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal. Aj v odvolacom konaní bola žalovaná úspešná v plnom rozsahu. Odvolací súd odvolaniu žalobcu nevyhovел, napadnutý rozsudok nezmenil ani nezrušil. Odvolací súd však preskúmaním obsahu spisu zistil, že žalovanej ani v priebehu odvolacieho konania nevznikli preukázateľné a účelne vynaložené výdavky. Vzhľadom na uvedené odvolací súd žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi nepriznal. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/14/2018 z 28. 02. 2018, uverejnené v Zbierke stanovisk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod

č. R 72/2018, ktorého právna veta znie: „Ak podľa obsahu spisu strane v konaní žiadne trovy nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej náhrada trov konania nepriznáva.“.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods.

1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
 - b) kto ho robí,
 - c) ktorej veci sa týka,
 - d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis
- (§ 127 ods. 1 CSP).

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

Strany sporu majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak neboli splnené podmienky podľa § 429 CSP, resp. dovolanie má vady podľa § 429 CSP napriek riadnemu poučeniu dovolateľa o povinnosti podľa § 429 CSP v odvolacom konaní, resp. napriek výzve súdu prvej inštancie adresovanej dovolateľovi na odstránenie väd a jeho poučení o následkoch neodstránenia väd dovolania, dovolací súd dovolanie odmietne (§ 447 písm. e/ CSP v spojení s § 436 ods. 1 CSP).